

Els Tres Tombs

Per Sant Antoni
el de gener
com que és festa
dels carreters,
a primera hora
ja són tots ells
a guarnir l'euga
que estimen més.

Allí li posen
els cascavells;
l'airós plomer;
bridó lluent;
la manta amb borles;
els flocs vermells,
i sella nova
de molt de preu.

De prop seguint-los
tots els vailets
muntats a l'euga
surten contents
a lluir el garbo
pels carrers,
amb la música
de regiment.

L'abanderado
va entremig d'ells:
amb gec de panyo,
calçons estrets,
camisa amb ondes,
faixa i barret
i la corbata del carreter.

Davant l'església
l'escolanet
alegre a rebre'ls
surt amb la creu,
que a beneir-los
va diligent
el rector amb l'alba
i el salpasser.

A la safata
cauen els diners
per Sant Antoni
el patró seu,
quan el vicari
dóna els tortells
els carquinyolis
i els borreguets.

Després, a córrer
van pels carrers,
que guanya el premi
qui corri més;
i allà a les dotze
se'n van contents
tots cap a casa
per fer el refresc.

Allà, a la taula
els presideix
la santa imatge
del patró seu,
en la capella
que li van fer
els vells, al nínxol
de la paret.

Després, airoso,
van al cafè;
i al vespre ballen
alegrement,
convidant sempre
tots els parents
i les veïnes
del seu carrer.

Així disfruten
honestament
amb la família
joves i vells,
la seva festa
els carreters,
per Sant Antoni,
el de gener.

(A. Bori Fontestà)

La vaca cega

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.
D'un cop de roc llançat amb massa traça
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel: la vaca és cega.
Va a abeurar-se a la font com ans solia,
més no amb el ferm posat d'altres vegades
ni amb ses companyes, no: ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera
fan dringar l'esquellat, mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... però torna,
i abaixa el cap a l'aigua, i beu calmosa.
Beu poc, sens gaire set. Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gest tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum sota del sol que crema
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant llànguidament la llarga cua.

(Joan Maragall)

